

Route 76

Route 76

Een fietstocht van
San Francisco naar New York City

Wiebrand Dijksterhuis

Coverontwerp: Wiebrand Dijksterhuis
ISBN: 9789402131536
© 2020 Wiebrand Dijksterhuis

Inhoud

Proloog	9
De voorbereidingen	11
Een hoofd vol voorbereidingen	11
De doos	12
Odd Size	13
Het westen	15
San Francisco	15
Heather	16
Geen benen	18
Tioga Road	19
Tioga Pass	20
A cold and rainy day	21
Kamperen in de woestijn	22
Bring your own shadow with you	23
La Divina Commedia	25
Badwater, too bad	26
Een citypark in Nevada	28
Sin City	29
Vallei van vuur	30
Mesquite	31
Trump is the guy	32
Zion	33
Sluipmoordenaar	36
Hemels kamperen	36
Walhalla	37
Terug naar Jacob Lake	38
The good, the bad and the ugly	40
Tussen de indianen	41
Monument Valley	42
Mexicaanse hoed	43
Afscheid	44
Klein fietsersdenken	46
Dubbel record	47

Een Aziaat die mijn naam wil weten	48
Ochtendlikeurtje	49
De grote scheiding	51
Schatten van vrouwen	52
Over the hump	54
Het midwesten	57
Zwerver-opa	57
Richie	59
Een Bijbeltekst op een supermarktdeur	60
Slapen bij de Mexicaan	64
Route 96	65
Christ pilot me	67
Slapen bij de burgemeester	70
Nederlanders in Amerika	71
En toen werd het toch nog gezellig	74
Happy birthday to me	76
Leaving Kansas	77
Rollercoasters	79
Michelle	80
Misery Missouri	82
De Ozarks	83
Slapen in een gevangenis	86
Popey	87
Het land van Lincoln	89
Independence Day	92
Kentucky-bourbon	93
De grote verfrissing	96
De Confederate flag	97
Redder van de natie	100
De brede weg	102
The dogs of Kentucky	103
Van de Presbyterianen naar de Baptisten	104
Het oosten	109
Naar het oude Amerika	109
De Appalachen: groen met een zwart randje	110
Almost shot and buried	112
Net binnen voor de bui	113

Natuurlijk wereldwonder	114
Trump screwed it up	116
Kamperen bij de brandweer	118
Highway one	119
Washington, here I come!	120
Opkomst en ondergang van het fietsen in de USA	121
Memories, memories, memories	124
Trail for rail	126
Waterfietsen in Maryland	127
Mayflies	128
Bidden voor een super in Amishland	130
The streets of Philadelphia	131
Naar de Atlantische kust	134
Fietsdoop in de Atlantic	135
De andere kant van de medaille	136
Een beetje bijkomen	138
Kamperen in de USA	139
One day too long	140
New York, New York	141
Het vreugdevuur der ijdelheden	144
Een New Yorkse zondag	145
Inpakken en wegwezen	146
Een feestelijke ontvangst	147
Epiloog	149
Kaart Route 76	154-155

Proloog

Een eenzame fietser op Highway 96 in Colorado. Ik kijk achterom, de bergen van de Rocky Mountains lijken nog slechts een donkere wolkenband. Voor me ligt een lange, lege weg die de horizon aanraakt. De stilte wordt omlijst door het getjirp van krekels. Boven me een grote blauwe koepel met witte wolkjes. Ik ben een klein stipje in de oneindigheid van het prairielandschap. Ik verdrink er bijna in. Het geeft me het gevoel dat ik opgenomen ben in iets groters.

Ik ben nu bijna halverwege mijn fietstocht van 'coast to coast' in de USA. Deze tocht stond al 18 jaar bovenaan mijn *bucketlist*. Fietsmaat Nico en ik zijn gestart in San Francisco. Nico volgt inmiddels een andere route. Over anderhalve maand wil ik finishen in New York City. De tocht volgt voor een deel de route van de *Trans America Bicycle Trail*, kortweg TransAm. Deze route is uitgezet door de American Cycling Association (ACA) ter gelegenheid van het 200-jarig bestaan van de USA in 1976. Het eerste en het laatste deel van de tocht volgt een afwijkende route. De hele tocht heb ik gedoopt tot *Route 76*.

Over het waarom van lange afstandsfietsen hebben veel mensen hun licht laten schijnen. De schrijver-cineast Peter Delpout fietste met zijn vriendin eveneens drie maanden door Amerika. Hij schreef er een boek over: *De Grote Bocht, Kleine filosofie van het fietsen*. Volgens Delpout hebben we veel te veel een auto in ons lichaam: "We zijn niet alleen de snelheid van de auto gewend, maar ook de manier van waarnemen. Onze hedendaagse reizen zijn bijna allemaal virtueel, we zitten achter een raampje te kijken naar een landschap alsof het een onderdeel uitmaakt van een film. De fietser ervaart het landschap rondom hem. En hij ervaart dat landschap fysiek".

Deze beschouwing komt dicht bij wat ik ervaar. Ik heb vaker grote afstanden gefietst in Europa, o.a. naar Santiago de Compostella.

Tijdens die tochten gaan je zintuigen open: je voelt de wind, je ruikt de velden, je maakt onderdeel uit van het landschap waar je door heen glijdt. Je ervaart intens de grootsheid van de schepping.

Waarom Amerika? Ik maakte 18 jaar geleden met mijn vrouw Joke en twee dochters een autorit door het westen van de USA. De natuur daar is prachtig. Yosemite, Death Valley, de Grand Canyon, Monument Valley en veel andere parken zijn werkelijk adembenemend. Toen ik

dat allemaal zo zag, inderdaad grotendeels vanachter het autoraampje, kwam bij mij op: dit wil ik nog eens een keer overdoen, maar dan op de fiets.

Het land nog intenser ervaren dus.

Dit jaar, 2018, in de periode dat ik 65 jaar mag worden, heb ik eindelijk de tijd en de gelegenheid. En ik heb er meteen een tocht van kust naar kust gemaakt door het land van *making your dreams come true*.

Amerika is meer dan een mooi en groots land, er wonen ook Amerikanen. Bijzondere mensen, zoals ik inmiddels heb ervaren. Ik hoop er de komende weken nog meer te ontmoeten.

Het Amerika van nu is niet meer het land van, pakweg, 50 jaar geleden. Geert Mak heeft in zijn boek: *Reizen zonder John. Op zoek naar Amerika* de ontwikkelingen van het land de laatste decennia scherp beschreven: de samenleving, de politiek, de religie. En wat er nu allemaal gebeurt in het land, daar kunnen we elke dag over lezen.

Wellicht zal ik tijdens de rest van de tocht hiervan nog het een en ander opsnuiven.

De voorbereidingen

Een hoofd vol voorbereidingen

Fietsen is een mooie manier om het hoofd leeg te maken. Dat is maar goed ook, want de voorbereidingen maken het hoofd stampvol. Ongevoelbaar wat er allemaal geregeld moet worden.

Een greep:

- vliegtickets kopen; vervolgens weer omboeken, omdat een van de vliegtrips van tijdstip is veranderd en de aansluiting daardoor niet meer klopt;
- een ESTA-verklaring (soort inreisdocument voor de USA) regelen;
- routekaarten kopen (van de ACA, een Amerikaanse fietsorganisatie);
- de route bepalen, in een navigatieprogramma uitzetten en in de GPS zetten (avonden mee bezig);
- een overzicht maken van verblijfplaatsen langs de route, vooral campings en soms motels;
- een reparatiecursus voor beginners volgen. Ik kan een band plakken, maar hoe zet je ook al weer een kromme spaak recht of vervang je remblokken? Bij een kennis in Waddinxveen hebben we een spoedcursus gevolgd;
- allerlei spulletjes kopen waarvan je soms geen idee had dat ze bestonden, zoals een stroomoplader die loopt op je naafdynamo, zodat je niet afhankelijk bent van netstroom (wat we lang niet altijd hebben);
- de fiets een grote beurt laten geven. Zorgen dat de fiets goed wordt ingepakt, zodat die heel uit het vliegtuig komt. Eigenlijk mijn grootste zorg. Een beetje fietser maakt zich meer druk om zijn fiets dan om zichzelf.

En dan nog de paklijst die moet worden afgevinkt. Tentje en fietskleden uiteraard. Maar moet we reservespaken wel of niet meenemen? Ik laat de door sommige fietsers aanbevolen *dogchaser* (hondenverjager) maar zitten. Nico heeft een stok op z'n fiets laten bevestigen om de honden mee te verjagen. Ik fiets dan wel even een eindje achter hem... of voor hem als de honden van achteren komen. Ik wil me het liefst beperken tot het hoogst noodzakelijke. Gewicht is een dingetje op zo'n lange tocht en wat moet je met al die zoi? Maar Joke kent me wel een beetje en denkt daar duidelijk anders over. Dus gaat

toch ook maar de ORS tegen diarree mee, de plastic lepel annex vork, een schaarje en nog veel meer. Je weet tenslotte nooit waarvoor je het nodig hebt...

Het belangrijkste is natuurlijk dat je zelf in goede conditie bent. Ik heb de eerste 4 maanden van dit jaar twee keer zoveel gefietst als andere jaren in die periode: zo'n 3.500 km. Dat lijkt weinig vergeleken met de geplande 6.500 km in de USA in drie maanden. Maar je moet ergens beginnen en tijdens de tocht word ik hopelijk nog sterker.

De doos

14 mei

Mijn grootste zorg is dus dat de fietsen in Amerika heel uit de dozen komen.

Onze fietsenmaker Arjan van 'Bike Pro' in Waddinxveen heeft aangeboden ons te helpen de fietsen zorgvuldig in te pakken. Fietsdozen heeft hij genoeg.

In een half uurtje gepiept... dacht ik. Deze morgen om 8.30 uur staan we bij de fietsenzaak van Arjan. Trappers er af, stuur een kwart slag opzij. Niet genoeg om de fiets de doos in te krijgen. Stuurpen er toch maar af. Er zit nog een draadje in de weg, maar het lukt. Ik schrijf wel even op hoe je de fiets weer in elkaar moet zetten.

Stuur langs de stang draperen, stevig bevestigen en verder goed inpakken. Ook veel andere onderdelen met bubbeltjesplastic beschermen tegen beschadigen. Fiets in de (enorme) doos.

We zijn vergeten de banden leeg te laten lopen. Laat je de lucht erin zitten, dan loop je het risico dat de banden op 10 km hoogte in het vliegtuig exploderen. Beetje zonde van de nieuwe, dure banden... En het geeft in Amerika zo'n gedoe als je weg wil fietsen. Fiets er dus weer uit, lucht laten ontsnappen, fiets er weer in. De slaapzak blijkt er ook nog bij te kunnen. De doos aan alle kanten dichtplakken met duct tape. We verstevigen zelfs de handgrepen van de doos met dit spul, zoals de kenners aanbevelen.

Uiteindelijk zijn we er twee uur mee bezig.

Morgen brengt Arjan de dozen met zijn busje naar Schiphol. Die krijgen we zelf nooit mee in onze simpele autootjes. We hebben los van de fietsen elk ook nog zo'n 16 kg aan bagage.

Odd Size

15 mei

Ik ben geen groot liefhebber van vliegreizen. Voor mij is vliegen een noodzakelijk kwaad. En dat niet alleen vanwege vliedschaamte. De wereld bekijken vanachter een vliegtuigraampje is nog afstandelijker dan vanuit de auto. En dan nog die airports: het lijken wel veemarkten. Via talloze borden, (rol)trappen, linten en deuren wordt je gesleept naar waar je hoopt dat het juiste vliegtuig staat.

Alles op Schiphol is georganiseerd. Alles? Niet voor mensen met een fietsdoos. Waar moeten we dat kolossale ding afleveren? Zoek het maar uit. Het blijkt uiteindelijk een onooglijk klein hoekje te zijn. Daar worden we teruggestuurd, omdat de dozen nog niet gelabeld zijn door de vliegmaatschappij bij de incheckbalie. Honderden meters schuiven met die doos over de vloer. In de rij, bagage op de band behalve de dozen. Die krijgen een *special baggage* label. Terug met de dozen naar het kleine hoekje. Daar zijn ze nu wel tevreden. Onder de geruststellende toezegging: "we zullen voorzichtig zijn, maar hebben het niet in de hand", verdwijnen de fietsen door een deur. Vliegvelden zitten klaarblijkelijk niet te wachten op grote aantallen fietstoeristen. We nemen afscheid van onze vrouwen. Nooit leuk, zeker nu wel elkaar drie maanden niet zien.

Tijdens de vlucht naar Kopenhagen hebben we een prachtig uitzicht (dat dan weer wel) op Schiermonnikoog en het Lauwersmeer-gebied.

In Kopenhagen moeten we overstappen naar Oakland-San Francisco. Weer naar een *special baggage-odd size* uithoekje. De dozen komen daar wonderbaarlijk snel en op een enkel scheurtje na uit een grote roldeur.

De dozen stouwen we nu op een enorme kar die daar duidelijk niet voor bedoeld is. Maar het scheelt een hoop geschuif over de vloer. Inchecken gebeurt niet nadat we in geïnterviewd worden door een medewerkster van Norwegian Airlines, onze vliegmaatschappij. Wat zit er in die dozen? Fietsen? Gaat u fietsen in de USA? Hoeveel kilometers? 6.500? Are you serious?

We mogen door. Een paar honderd meter verder moeten we de fietsen afleveren in weer een ander hoekje. De security wil dat we de dozen open doen, want de scanner hier kan de omvang van de dozen niet bevatten. De veiligheidsman moet nu handmatig checken of er echt

fietsen inzitten en geen ongein. Hij is tevreden. De dozen mogen we weer dichtplakken met plakband van de security. Als dat niet safe is...

Het blijkt safe. In Oakland staan tot onze verrassing de fietsen al klaar bij de bagageband. Ze komen ongeschonden uit de dozen. De douaniers zijn oprecht verbaasd bij het horen van onze plannen: "are you crazy?"

In de aankomsthal van het vliegveld zijn we zo'n 1,5 uur bezig om de fietsen in elkaar te zetten. In het donker fietsen we naar ons motel. In een bar ernaast drinken we er een biertje op.

Het westen

San Francisco

16 mei

We are going to San Francisco! Vanaf ons motel in Oakland is het zo'n 15 km fietsen door stedelijk gebied naar Alameda. Vandaar vertrekt de ferry voor de tocht over de San Francisco Baai.

Aan de overkant aangekomen gaan we eerst met een andere boot naar Alcatraz. Misschien wel de beroemdste gevangenis van de wereld. Bekend van de film *Escape from Alcatraz* met good-old Clint Eastwood. En van de beroemdste gevangene: Al Capone. Alcatraz ligt op een rots in de San Francisco Baai, 2 kilometer van de stad. Makkelijk over te zwemmen zou je zeggen. Vergeet het maar. Een sterke stroming en koud water maakten dat gevangenen het wel uit hun hoofd lieten het te proberen. Drie gevangenen deden het in 1962 toch. Ze legden van papier-maché gemaakte nephoofden in hun bed, propten kleding onder hun dekens en ontsnapten via een luchtkanaal onder de wastafels in hun cellen. Zes maanden lang hadden ze de doorgang vergroot met lepels en een boormachine, vervaardigd met de motor van een oude stofzuiger. Via een ongebruikt onderhoudskanaal wisten de drie mannen uiteindelijk het dak te bereiken en van daaraf het koude water van de baai. Met hun geïmproviseerde bootje en een stel houten peddels dreven ze weg van de rots, de nacht in. Ze zijn nooit teruggevonden... In 1963 werd de *Rock* gesloten. Nu is het een 'Historic National Landmark'.

Volgens de *speaker of the house* is Alcatraz de bekendste attractie van Amerika. Mij vallen de ontzettend kleine en sobere cellen op. Verder krijg ik een beeld van het uiterst repressieve gevangenisbeleid destijds. Er was geen enkel perspectief voor de gevangenen. Vanaf de rots blijkt je het mooiste uitzicht op San Francisco te hebben.

Terug in San Francisco fietsen we naar het icoon van de stad: de Golden Gate Bridge. Eerst dopen we naar goed fietsgebruik het achterwiel in de Grote Oceaan (Pacific). Aan het eind van onze tocht volgt de doop van het voorwiel in de Atlantische Oceaan. Het fietsen op het vrije fietspad van de Golden Gate is grandioos. Wat een majestueuze brug! Links zien we de Pacific glinsteren in de zon, rechts hebben we zicht op Alcatraz. Als toetje beklimmen we in *downtown* San Francisco de

beroemde heuvel van Lombardstreet, met een stijgingspercentage van 24. Al laverend dalen we aan de andere kant weer af. De horden Chinezen met hun camera's langs de kant schieten de plaatjes van hun leven.

Tijdens een hapje eten in een restaurant komt ik erachter dat ik mijn bril niet meer bij me heb. Waarschijnlijk laten liggen op een bankje bij steiger van de boot naar Alcatraz. Snel daarnaar toe fietsen. Ik vraag een beveiligingsbeambte in een kiosk of hij een bril heeft gevonden. Guess what, hij heeft hem! Een hele opluchting.

Heather

17 mei

Een overgangsetappe van zo'n 150 km vandaag. Eerst door de arme wijken van Oakland. Er wonen hier veel zwarte mensen. De wegen zijn niet al te best. De telefoon- en elektriciteitsdraden hangen chaotisch boven de straten.

Het duurt wel 50 km voor we uit stedelijk gebied zijn. Hoe verder we oostwaarts fietsen, hoe rijker de buurten worden en hoe 'witter' de mensen. Daarna volgen lange, rechte wegen op de brede *shoulder* (vluchtstrook) langs het vrijwel immer voortrazende verkeer. Het zonnetje schijnt en we hebben een lekker windje in de rug. Om 18.00 uur zitten we aan een overvloedige pastamaaltijd in een Italiaan in het plaatsje Oakdale.

We komen door het Stanislaus National Forest, een mooi natuurgebied aan de gelijknamige rivier. De camping die we op het oog hebben kunnen we niet vinden. We vragen een man die in z'n tuin werkt naar de camping. Het blijkt dat we die al lang voorbij gefietst zijn. De man stelt vervolgens alles in het werk om ons toch aan een kampeerplaats te helpen. Hij gaat met zijn auto op onderzoek uit. Tot zijn eigen frustratie mislukken zijn pogingen of stuiten op afzetterij: 50 dollar is wel erg veel...

We vragen de *parkranger* van het natuurgebied of we hier een nachtje mogen staan. Van haar mag het wel, gezien het feit dat het al donker wordt. Maar haar bazen die telefonisch toestemming moeten geven, vinden het geen goed idee. "Rules are rules".